

La tria per Andreu Loncà

RILKE

He estat llegint l'extensíssima biografia de Rainer Maria Rilke que ha escrit Mauricio Wiesenthal, publicada per Acantilado. D'antuvi m'excusaré: no seré prou just amb aquest llibre car és tan voluminós, intens i ple de substància que no podré resseguir-ne la gràcia aèria que posseeix. És un llibre escrit per un home que podríem definir com antimodern. Mauricio Wiesenthal és un home partidari de l'aristocràcia de l'esperit. En aquest punt t'ajuda a comprendre prou bé tot el gruix de la cultura europea alimentada per l'esperit aristocràtic, que és ampli i substancios. Tot el volum, començant pel nombre de pàgines, és antimodern: 1.122 pàgines per a una biografia d'un poeta vident que escriu en alemany és una esplèndida i absorbent odíssea lectora: viatges, amistats, lectures, llargs períodes d'escriptura efervescent... Tot

seguit, hi observes un coneixement precís dels llocs que cita, de les cartes que esmenta, dels personatges essencials de la vida de Rainer Maria Rilke que escruta, de les apreciacions que escriu... A vegades sospites que el biògraf sap més de Rilke que el poeta de si mateix. El llibre parteix d'un coneixement del poeta que astora. Com l'ha escrit? Com ha tingut el temps d'escriure'l? No treballa pas? Si una cosa és clara és que Wiesenthal parteix d'una idea aristocràtica de la cultura i de la societat. En aquest punt és meridiana: t'ajuda a comprendre tota la cultura anterior al segle XX que, en bona part, és aristocràtica, començant pel poeta Rainer Maria Rilke, que pidola i sedueix les dones aristòcrates del moment. Les reines de la nit. Com ara, Marie von Turn und Taxis, que és citada a bastament en tot el

LLIBRES.

La biografia de Rainer Maria Rilke escrita per Mauricio Wiesenthal.

volum, gràcies a la qual va residir un temps important al castell de Duino, que surt a la portada del llibre i fou el lloc on escrigué el seu llibre màxim: *Les elegies a Duino*. Els apòstols de la igualtat li semblen nefandíssims. L'olor de les casernes Lenin durant la Guerra Civil espanyola li deuen semblar la cosa més

abjecta que es pugui imaginar. Wiesenthal se situa en l'esperit. A mi m'ha ajudat a comprendre la idea que governa a certes parts d'Europa abans del socialisme. Coneix tan detalladament la vida de Rilke que fa la impressió que ha estat a tots els indrets concrets que cita. Hom queda una mica aclaparat. Deu ser l'aclaparament del plebeu davant l'aristòcrata. Acceptat això, el llibre és encantador, preciós i delicat. Una d'aquelles lectures que et duren mesos i mesos.